

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bijvoorbeeld een (digitale) leeromgeving of een reader in het onderwijs (op grond van artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot Stichting Uitgeversorganisatie voor Onderwijslicenties (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-uvo.nl).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@bua.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Het CDA gaat te veel mee in het crisisframe rond migratie

Oneens, CDA handhaaft rechtsstatelijke normen en biedt hoopvol alternatief

door **Bart van den Brink** De auteur is directeur communicatie en beleid van de CDA-Tweede Kamerfractie.

Op basis van het nieuws van de afgelopen maanden over het migratiedebat in Nederland lijkt het soms alsof er dagelijks over migratie wordt gedebatteerd. De feiten laten echter een ander beeld zien. Er is weliswaar dagelijks veel nieuws over het gedrag en de uitspraken van de nieuwe minister van Asiel en Migratie, en de fractievoorzitters van de coalitiepartijen gebruiken X (het voormalige Twitter) en de olopjes buiten de plenaire zaal van de Tweede Kamer als podium om hun mening te verkondigen, maar de parlementaire democratie – en daarmee de parlementaire geschiedenis – kan slechts op één plek worden beoefend en geschreven: in de plenaire vergaderzaal, en nergens anders.

Na het akkoord dat PVV, VVD, NSC en BBB in mei 2024 met elkaar hebben gesloten, zijn er vier debatten gevoerd waarin de migratiemaatregelen van dit kabinet aan de orde zijn gekomen, namelijk het debat na het akkoord van de vier coalitiepartijen, het debat over

de Regeringsverklaring, de Algemene Politieke Beschouwingen (APB) kort na Prinsjesdag, en de begroting van Asiel en Migratie. Daarnaast is er ook bij de APB in de Eerste Kamer over gesproken, begin oktober.

Hoewel het aantal debatten op zich niet veel zegt over de waarde ervan, kunnen we wel iets afleiden uit het feit dat het bij al deze debatten uitvoerig ging over migratie. En de reden daarvoor is simpel: de meest controversiële beleidsvoorstellen die deze coalitie heeft gepresenteerd liggen op het gebied van asielmigratie. Het is dan ook de taak van het parlement en van het CDA om het kabinet hier zeer scherp op te controleren. Juist bij migratie, waar de mensen die het betreft zelf geen stem hebben in het debat, is het de taak van de volksvertegenwoordiging om die stem te zijn. Of dit al dan niet een bepaald frame versterkt, is een vraag voor mediadeskundigen. Maar afzijdig blijven om die reden is in ieder geval parlementaire taakverwaarlozing.

Met alle beschikbare parlementaire middelen is het gelukt om de niet-rechtsstatelijke voorstellen, zoals het in werking stellen van het staatsnoodrecht via artikel 110 en 111 van de vreemdelingenwet, door het kabinet te laten intrekken. Nadat een grote minderheid in de Tweede Kamer bezwaar had aangetekend, sprak een ruime meerderheid in de Eerste Kamer zich uit tegen deze voorstellen.

Hiermee is de aandacht voor migratie natuurlijk niet opeens voorbij. Het kabinet heeft namelijk meer dan zeventig voorstellen gedaan die raken aan het beleidsthema asielmigratie. Van die zeventig is echter nog geen enkele maatregel ingegaan of zelfs ingediend bij de Tweede Kamer. Een kabinet dat zich zo laat voorstaan op het thema migratie maar het alleen maar laat bij veel zeggen en weinig doen, verdient een Tweede Kamer die daar haar controlerende pijlen op richt. Daarnaast verzaakt de minister

Het is gelukt om de niet-rechtsstatelijke voorstellen door het kabinet te laten intrekken

van Asiel en Migratie haar verantwoordelijkheid door bewust niet het gesprek te voeren met medeoverheden, en enkel en alleen de grammofoonplaat van ‘minder instroom’ te laten horen. Juist in tijden waarin partijen doen voorkomen alsof ze met een druk op de knop complexe vraagstukken als migratie kunnen oplossen dient het CDA te laten zien waar dit de normen van de rechtsstaat overtreedt en wat ons alternatief is.

Het CDA heeft niet voor niets in zijn verkiezingsprogramma opgenomen:

‘De demografische groei van ons land komt volledig voor rekening van migratie. Nergens ter wereld kan migratie ongeremd zijn.¹ Daarom heeft het CDA het rapport van de Staatscommissie Demografie geïnitieerd en de conclusies omarmd. Dit rapport concludeert dat een gematigde groei essentieel is voor brede welvaart in Nederland.² Gematigde groei betekent dat Nederland in 2050 een bevolkingsomvang heeft van 19 tot 20 miljoen inwoners. Dit vraagt om een jaarlijks migratiesaldo met een bandbreedte van 45.000 tot 75.000 migranten per jaar, aldus de staatscommissie, voor alle vormen van migratie (arbeid, asiel, gezinshereniging en studenten). Om dit te bereiken zijn keuzes noodzakelijk, want de afgelopen jaren lag het migratiesaldo fors hoger dan deze bandbreedte. De schaarste aan woningen toont nu al aan dat het huidige migratiesaldo niet bij te bouwen is. Het gevaar

hiervan is dat de maatschappelijke spanningen die hierdoor ontstaan, kunnen leiden tot een samenleving van concurrenten. Wie krijgt de schaarse woningen, en waarom heeft die ander daar recht op?

Overall waar schaarste bestaat, ontstaan spanningen. Het is juist aan het CDA om in tijden van schaarste hoopvolle keuzes te presenteren in plaats van politici die de spanning als politiek verdienmodel benutten. Die keuzes gaan voor het CDA niet alleen over arbeidsmigratie, maar ook over asielmigratie. De fysieke ruimte, de sociale voorzieningen en de integratiecapaciteit van onze samenleving hebben een grens, en daar moet de politiek, en het CDA in het bijzonder, op aanspreekbaar zijn. In een verantwoordelijke samenleving willen we spanningen niet vergroten, maar juist de onderlinge solidariteit versterken.

1 CDA, *Recht doen. Een hoopvolle agenda voor heel Nederland. Verkiezingsprogramma 2023-2027*. Den Haag: CDA, 2023, p. 75.

2 Staatscommissie Demografische Ontwikkelingen 2050, *Gematigde groei. Rapport van de Staatscommissie Demografische Ontwikkelingen 2050*. Den Haag: Staatscommissie Demografische Ontwikkelingen 2050, 2024.